

BARBARA MARCINIAK

NEŠANTYS ŠVIESĄ

*Kasdien būkite drąsūs ir
šioje planetoje keliaukite drauge su Šviesa,
dalydamiesi ja su visais!*

TURINYS

Pratarmė	9
Ižanga	18
1 SKYRIUS	
Laiko pasiuntiniai	25
2 SKYRIUS	
Apie Pirmapradžio Kūrėjo kelionę	34
3 SKYRIUS	
Jūsų dievai	42
4 SKYRIUS	
Laisvos valios zonos atsiminimai	57
5 SKYRIUS	
Kas turi savyje šviesos giją?	68
6 SKYRIUS	
Istorijos atsivėrimas.....	78
7 SKYRIUS	
Įvairių matmenų susilieėjimas	89
8 SKYRIUS	
Už absoliutaus despotizmo ribų	103
9 SKYRIUS	
Sunkiai suvokiamos naujos ribos	112
10 SKYRIUS	
Nauja šviesos paradigma	121
11 SKYRIUS	
Žaidimo pavadinimas	130
12 SKYRIUS	
Nešti Šviesą – bauginanti užduotis	138

13 SKYRIUS	
Kieno tikslas esate?	151
14 SKYRIUS	
Emocijos – laiko metraščių paslaptis	161
15 SKYRIUS	
Žemės iniciacija per vientisumą	170
16 SKYRIUS	
Laiką aplenkę eretikai	182
17 SKYRIUS	
Šviesos kalba	191
18 SKYRIUS	
Sąmonės simfonijos	201
19 SKYRIUS	
Vidinės liepsnos įžiebimas	208
20 SKYRIUS	
Seksualumas – tiltas į aukštesnius sąmonės lygmenis	220
21 SKYRIUS	
Pasiryžimas tobulėti trimačiame pasaulyje	234
22 SKYRIUS	
Galaktikos šviesos banga	247
Apie autorių	253

PRATARMĖ

Kai 1988-aisiais sutikau Barbarą Marciniak, abi buvome ką tik pradėjusios jaudinantį naują gyvenimo etapą. Aš persikėliau į Mičiganą ir drauge su Bariu ir Sjuzi Konikovais leidau naują žurnalą „Connecting Link“, o Barbara atrado susisiekimą su Sietyno gyventojais kanalus. Daugelį metų dirbome įvairius darbus, nemažai keliavome, tyrėme ir studijavome sąmonės ribas atskleidžiančią medžiagą. Susikūrėme darbą, kuris tyrė suvokimą, kas mes esame ir kuo tikime. Mums tai patiko.

Kitus dvejus metus drauge su Barbara mėgavomės kelionėmis ir plejadičių* mokymu. Kalbėjome apie tai, kad reiktų išleisti knygą apie šiuos mokymus, tačiau nesistengėme greitinti įvykių, – viskam savas laikas.

Buvo 1990 metai – „bevardžio dešimtmečio“ pradžia. „Connecting Link“ žurnalas klestėjo, o Barbara jau turėjo daugiau nei 300 plejadičių įrašų. Jutau, kad pats laikas grįžti į Niujorką, nes dėl technologijų žurnalą galėjau leisti bet kur, ir daugiau padirbėti internetu. Be to, jutau, kad jau metas leisti knygą.

Mąščiau apie knygą ir įsivaizdavau, kad ją man diktuos plejadičiai, perkelsiu į popierių įrašuose esančias mintis, vėliau viską parengsiu spaudai – ir tiek to darbo. Nereikės nei ypatingų pastangų, nei laiko, o jo, leisdama žurnalą, ir taip turėjau

* Plejadės – padrikasis žvaigždžių spiečius, vadinamasis Sietynas. Sietynas yra Tauro žvaigždyne, jį sudaro maždaug 500 žvaigždžių. Plika akimi matomos 6–9 žvaigždės. Sietyną supa atspindžio ūkas. Jo skersmuo apie 40 šviesmečių, o nuotolis nuo Saulės maždaug 420 šviesmečių.

mažai. Taigi gegužės mėnesį su Barbara susėdome „per kanalus pabendrauti“ su Sietyno gyventojais.

Labai nustebau, kai jie papasakojo savo įsivaizduojamą knygos atsiradimo būdą. Plejadiėčiai patikino, kad tikrai nieko nediktuos, knyga privalo atsirasti per mano kūrybą. Tai suintrigavo. Jie kalbėjo: „Jei pateiksime parengtą knygą – būsi tik įrankis. Joje neatsispindės tavo pastangos. Privalėsi pati duoti jai gyvybę, visų pirma keisdamasi pati, o tai – visiškai naujas kūrybos pritaikymo būdas.“

„Na, gerai. O kaip atrodys ši stebuklinga veikla? – paklausiau nustebusi. – Nuo ko pradėti?“

Klausiau ir gavau atsakymą: „Viską sudėsi į vieną tik pasitelkusi intuiciją. Šis projektas visiškai nesiremia logika. Nuojauta žinos tolesnius žingsnelius, tačiau ves pirmyn ir tikrins, ar įstengsi atlikti bei užbaigti projektą be loginio mąstymo. Tau tai bus neapsakomai didelis išbandymas. Jis pakels tave į aukštesnį sąmonės, tvarkos ir pasitikėjimo lygį. Sėkmingai baigusi darbą sakysi: „Nežinau, kaip tai įvyko. Net neįsivaizduoju.“

Patirtis parodys, kad pašalinus žmonių asmeninę informaciją jie tampa harmoningi. Kelis mėnesius labai įtemptai dirbsi. Rašydama patirsi atsivėrimo procesą. Per ateinančius šešis mėnesius privalėsi kai ką išmokti. Teks viską tarpusavyje susieti.“

Man liepė perklausyti įrašus, užrašyti ir įtraukti į knygą tik tai, ką nurodys nuojauta. Karen taip pat nujaus, kurie įrašai bus naudingi, ir juos atsiųs man. Be to, mano draugė Marša gaus impulsus apie tai, kuriuos įrašus reikėtų įtraukti. Ką iš gautos informacijos dėti į knygą, privalėsiu nuspręsti pati. Man liepė nepaisyti jokios tvarkos ir net negalvoti, kaip suderinti tarpusavyje turimas žinių dalis. Informacijai sisteminti tegalėjau naudoti nuo vieno iki penkių žodžių kodą ir šiek tiek spalvų puslapiuose.

Stengiausi viską suprasti. Mano logiškai mąstanti proto dalis dar norėjo paklausti: „Ar reikėtų stengtis surasti leidėją dar prieš baigiant rašyti, ar tik paskelbti, kad rengiamės leisti knygą?“

Plejadiečiai atsakė: „Iš tiesų paskelbsi, kad pradėjai rašyti knygą. Kai pirmą kartą sėsi prie rašomojo stalo, susitvarkyk jį. Aplink tave turi būti visiška tvarka. Krištolo akmenimis išvalyk supančią erdvę. Tada melskis žodžiais: „Skelbiu žinią, kad pradėdu rašyti knygą. Tepasiekia šie žodžiai bet kurį leidėją ir visus, prisidėsiančius prie šių duomenų paskelbimo žmonėms, kuriems labiausiai jų reikia. Trokštu, kad mane surastų šios knygos leidėjas. Pažadu, kad sugebėsiu jį pažinti. Suvokiu, kad nuo manęs mažai kas priklauso. Tai ne mano reikalas. Suprantu, kad privalau perteikti skelbimą taip, kaip siunčiu žinią apie gimimą, o tada gausiu atsakymą. Tikiu tuo.“ Štai taip gausi žinias.

Atmink, kad tavo dalyvavimas procese sudarys pasakojimo dalį, nes apie save sužinosi kai ką naujo. Pasakojimą pateiksi per savo supratimo prizmę. Suprasi knygos svarbą, nes turėsi patirties tiesdama kelius į tikrovę. Šiame darbe žongliruosi savo tikrovės suvokimu, o tavo užrašyti sakiniai ir kontekstai žongliruos per tave ir sukurs naują tvarką. Kas tuo netikės, manys, kad viskas yra labai sudėtinga. Tikėjimas – kertinis akmuo. Šiame procese nėra kuo daugiau remtis. Kalbame apie pasišventimą. Šioje veikloje tu suprasi, kad sugebi pasitikėti savimi, gali susikaupti, jog niekuomet tau nieko netrūks. Viskas priklausys nuo tavo siekių.

Privalai numatyti, ko nori, ir leisti tekėti informacijai. Knyga susidėlios taip, kaip procese pažinsi save ir perteiksi gautas žinias. Tavo patirtis sukels minčių srautą.“

Dabar visai kitaip suprantu tada man pasakytus žodžius. Kelis kartus buvo užsiminta apie tai, kad knygos rašymas atskleis man paslaptis, jog būsiu egzaminuojama, o žmonės, norėdami

tapti harmoningi, privalės atsiriboti nuo asmeninės informacijos. Dabar iš tiesų žinau, ką šie žodžiai reiškia, o tuo metu neturėjau nė menkiausio supratimo.

Jau kuris laikas kaupėsi mano asmeninės problemos, augo nepasitikėjimas savimi. Nemylėjau savęs ir, tiesą sakant, nesu-vokiau, kas aš esu, nesugebėjau atskirti savo tikrojo „aš“ nuo išorinio. Stengiausi įsigilinti į save ir aptikau užblokuotų vaikystės atsiminimų, paslėptų žaizdų ir skaudulių. Manyje vyravo tikra maišatis. Tuo metu nesugebėjau pradėti dirbti su knyga, kas du mėnesius vos spėdavau išleisti žurnalą.

Spalį su plejadiėčiais keliavau į Egiptą. Žinojau, kad ši kelionė apvers mano gyvenimą. Maniau, jog ji paskatins imtis darbo ir galiausiai knyga išvys dienos šviesą. Iš tiesų kelionė buvo nuostabi. Ji išgrynino mane, pažadino vidines galias ir at-vėrė tokias kerteles, kurių net neįtariau esant, dauguma jų buvo tamsios ir bjaurios. Kai grįžau į Niujorką, vis dar nesugebėjau pradėti rašyti knygos. Tiesą sakant, nemaniau, kad kada nors iš viso būsiu pasirengusi šiam darbui.

Tvirtai žinojau viena: privalau išvykti iš Niujorko. Čia ne-galėjau susikaupti, mane puolė energija. Eidama gatvėmis jau-čiausi taip, lyg būčiau nuoga ir padėta po didinamuoju stiklu, nebegalėjau važiuoti metro. Atėjo laikas išvykti.

Tų metų gruodį persikėliau į Šiaurės Karoliną. Kai pasirinki-mas teisingas, viskas vyksta sklandžiai. Egipte sutikta draugė Libi gyveno kaimiškoje vietovėje į pietus nuo Ralio. Supratau, kad ir aš noriu ten gyventi. Nusprendžiau visų pirma įsigyti namus ir tik tada ten persikelti. Papasakojau Libi, kaip įsivaizduoju savo namą ir sklypą, o ji pažadėjo paieškoti ko nors panašaus. Likus savaitei iki numatyto persikraustymo, į Libi parduotuvėlę įžengė mano dabartinio namo šeimininkas ir pasiguodė, kad jo

nuomininkas išsikrausto net neperspėjęs. Libi paaiškino: „Taip įvyko dėl to, kad namas yra skirtas Terai!“

Kitą savaitę išvykau iš Niujorko ir persikėliau į savo naująjį namą. Jis buvo toks, kokio ir norėjau – erdvus, šviesus, o šalia jo plytėjo 175 akrai žemės. Geriau ir būti negalėjo! Vos čia atvykusi ėmiau sveikti. Gulėjau ant žemės, sėdėjau atsirėmusi į medžius – leidau gamtai mane gydyti. Tuo metu susitelkiau sveikti.

Sausio mėnesį išvykau į Mičiganą rengti spaudai tryliktojo žurnalo „Connecting Link“ numerio. Tada ir supratau, kad baigėsi šiam darbui skirtas laikas. Daug išmokau jį dirbdama, tačiau atėjo laikas kitai veiklai – kokiai, dar tiksliai nežinojau. O *sužinojusi* privalėjau veikti.

Grįžusi namo kelias dienas negalėjau atsitokėti, nejaugi visai pakvaišau, kad mečiau darbą, apsigyvenau vidury provincijos ir nė nenutuokiau, ką dirbsiu toliau. Tada suvokiau, kad taip ir turi būti. Dabar turėjau laiko knygai. Klausiausi įrašų, kai ką užrašinėjau. Darbas vyko sklandžiai, viskas savaime dėliojosi į vietas. Nesistengiau laikytis ypatingos tvarkos, leidau informacijai laisvai manimi tekėti.

Tuo metu plejadičiai keliems žmonėms vedė dieninių pamokų ciklą, kurių metu žmonės privalėjo atsiriboti nuo savo problemų. Šio ciklo pavadinimas „Sąmonės kodų išdeginimas“ atitiko tai, kas vyko su mumis. Maniau, kad jau Niujorke atsikračiau visų rūpesčių, tačiau dabar prasiskverbiau į gilesnius jų sluoksnius. Pamokose dalyvavę žmonės išvalė savo jausmų bagažą ir tapo vienas kitam labai artimi. Pamokos baigėsi atgimimu – tai buvo vienas stipriausių mano išgyvenimų.

Dar kartą drauge su plejadičiais „skaitėme knygą“. Jie kalbėjo, kad „Nešantys šviesa“ padarys kosminės evoliucijos šuolį žinojime, o tai įmanoma visų pirma sustiprinus jų pačių kūnų

vibracijų dažnį. Staiga suvokiau: kai 1990 metais pirmą kartą prabilau apie knygos rašymą, atlikti šio darbo nesugebėjau, nes buvau nepakankamai išsivaliusi ir dar nepajėgiau išlaikyti dažnio. Paklausiau, ką apie tai mano plejadičiai.

„Tu nepasitikėjai savimi, panele Tera. Visiems sakei, kad pasitiki, o iš tiesų net nemylėjai savęs. Lyginai save su kitais, nepripažinai to, kas su tavimi vyko. Artimi žmonės lyg veidrodžiai atspindėjo tavo būsenas. Privalėjai pasinerti, kaip ir visi privalo pažinti giliai slypinčius kodus, nes visuose glūdi neapykanta sau ir nepasitenkinimas. Be to, privalėjai ištirti tam tikrą nevykusią elgseną ir atrasti jos priežastis. Per šiuos atradimus tapai dažnio saugotoja. Štai dėl ko knyga buvo patikėta tau tokiu būdu – tau reikėjo svarbaus sąmonės prasiveržimo. Per painiavą ir visiškai tau nereikalingos medžiagos aiškinimą dalyvavai procese, kuris vedė tiesioginio bendravimo su mumis link. Dažnai girdėdavai netiesiogines užuominas apie tai, ką privalėjai pritaikyti sau, jei norėjai spėti su mumis. Atlikai tai, ką privalėjai.“

Vėliau jie pasakė, kad turiu pakankamai užrašų ir jau laikas viską sudėlioti į knygą. Neturėjau supratimo, kaip tai atlikti. Galbūt reikėjo perskaityti visus prirašytus puslapius ir juos sutvarkyti pagal prasmę?

Kai kuriuose iš jų buvo vos keli sakiniai, kituose – į kelis puslapius perrašytos ilgos ištraukos. Kaip viską sutvarkyti?

Plejadičiai paprašė, kad kas vakarą eidama miegoti skirčiau jiems minutę ir įsivaizduočiau „Nešančių šviesą“ viršelį. Tai būtų savotiškas žaidimas: panorėjusi kiekvieną vakarą galėsiu kaitalioti savo meno kūrinį. Įsivaizduosiu, kad žvelgiu į viršelį, atsiverčiu knygą ir skaitau. Po to užmigsiu. Informaciją gausiu miegodama. Jie aiškino, kad knyga gims perskaičius ateityje jau egzistuojančią knygą. Supratau, kad visą darbą atliks jie.

Pirmąją savaitę nesisekė. Prieš užmigdama stengiausi įsivaizduoti, kas liepta, tačiau pabudusi paniškai žvelgiau į priešais paskleistus lapus, o mano logiškas protas pašėlusiai veržėsi juos perskaityti ir kaip nors sutvarkyti. Darbas visiškai nejudėjo. Galiausiai, kai vieną popietę sėdėjau kabinete, popierių apsuptyje, ir vos neverkiau, tariau: „Ei, plejadiėčiai! Žadėjote patys viską atlikti! Pasiduodu! Dirbkite *patys!*“

Vieną po kito rinkau popieriaus lapus, lyg būčiau ketinusi paprasčiausiai sudėti juos į vieną šūsnį ir padėti į šalį. Tačiau, pasirodo, dariau tai ypatinga tvarka: ėmiau vieną lapą iš kairės pusės, kitą iš dešinės, dar vieną iš už nugaros ir vėl iš kairės. Negalėjau to paaiškinti, dariau tai net negalvodama, tiesiog rinkau, ir tiek. Kai surinkau apie trisdešimt lapų, pažvelgiau į rankose laikomą šūsnį ir pajutau kūnu perbėgantį šiurpulį: „O Dieve! Manau, kad tai pirmasis knygos skyrius.“ Nusinešiau lapus prie rašomojo stalo ir skaičiau. Jie susidėjo lyg mozaika. Buvau sukrėsta! Suvokiau tikinti tuo, kas vyksta, tačiau vis tiek jaučiausi priblokšta. Tolesnį darbą apibūdinčiau mėgstamais plejadiėčių žodžiais – viskas vyko be jokių pastangų.

Dar kartą „skaitėme knygą“. Papasakojau plejadiėčiams, kad mane džiugina naujasis procesas. Jie tarė: „Tai tiesioginių nurodymų, kaip ir ką daryti, pradžia. Kuo dažniau ištarsi: „Atsisakau kontrolės, nežinau, kaip ką daryti“, tuo daugiau gausi energijos. Kai nustos viską daryti savaip, darbas lengvės ir lengvės. Tau tereikia apie tai galvoti, o kuo daugiau galvosi, tuo viskas pavyks paprasčiau. Vėliau, kai baigsi rašyti šią knygą, tavęs klaus, kaip viskas vyko. Papasakok visą procesą. Norime, kad patvirtintum informaciją apie mūsų mokymą, nes tik per tikėjimą tuo, ką tau sakėme, ir pati viską supratai.“

Nepamiršk, kiek laiko tau prirėkė visiškai suvokti procesą. Neskaitome paskaitų, o nurodome kelią, pakreipiame atgal,

nuolat rodome praeitį, kad geriau suprastum, kur slypi veiksmo jėga. Viskas vyksta per aiškų tikslo siekimą – tarytum per veiksmą, o vėliau – paprasčiausiai priimant informaciją.“

Darbas prie likusios knygos dalies rankose tirpte tirpo. Plejadičiai nemelavo: atsirado leidėjas, nors nei aš, nei Barbara jo nieieškojome. Be abejo, jie suvedė mus su Barbara Hend Klou. Kas gi kitas, jei ne ji, geriausiai išmanė, kaip pateikti knygą plačiajai visuomenei. Ji paskatino mane perrašyti ir nugludinti knygą taip, kad dar viena informacijos perteikimo knyga virto iš tiesų puikiu kūrinium.

Plejadičiai neklydo. Žvelgiu į jau parašytą knygą ir nesuprantu, kaip viskas įvyko. Neplanavau jos, nekūriau dizaino, negalvojau, ką rašyti, net netvarkiau jos. Tiesiog tikėjau plejadičiais ir leidau veikti per mane. Patyriau nuostabių išgyvenimų, vienas jų – mano gyvenimo pokyčiai. Be to, išmokau dirbti drauge su nefizinėmis būtybėmis. Dabar suprantu, kad niekada nebedirbsiu viena. Kaip tik šiuo metu rašau originalų kino scenarijų. Šiam darbui pasikviečiau grupę ekspertų, o kitą grupę žinovų pasitelčiau scenarijaus pirkėjų paieškai. Rezultatai neįtikėtini. Iš tiesų viskas vyksta be pastangų.

Sietyno žvaigždyno gyventojai padėkojo už darbą drauge ir pasitikėjimą jais. Sakė, kad nori atsidėkoti man ir padovanoti daug Sielos čekių (tai ne įprasti čekiai, kuriuos iškeičiame į pinigus). Gavau daug dovanų. Visų svarbiausia dovana, kad atradau save. Dabar pasitikiu savimi, myliu save ir priklausau pati nuo savęs, be to, atvėriau širdį. Naujai gimusi meilė sau leido susirasti nuostabių draugų ir tapau su jais labai artima. Atnaujinau santykius su artimiausiais giminaičiais. Galiausiai manęs laukė didžiausias netikėtumas: prieš dvidešimt ketverius metus atidaviau įvaikinti savo dukterį, o dabar ji mane susirado.

Mes gyvename netoli viena kitos. Dabar stengiamės kurti šiltus ir artimus ryšius. Džiaugiuosi, kad ji grįžo į mano gyvenimą.

Kita svarbi dovana – pasitikėjimas. Daugelį metų sakydavau, kad esu rašytoja, ir iš tiesų rašydavau. Tačiau visai neseniai, vieną rytą, pabudau ir sklaidžiau iš vakaro prirašytus kino scenarijaus puslapius. Netikėtai iš tiesų supratau: aš esu rašytoja! Ne, neketinu ja tapti, o jau dabar esu rašytoja!

Kaip minėjau, išmokau bendrauti su nefizinėmis būtybėmis – tai buvo dar viena neįkainojama dovana. Šis bendravimas atskleidė iki tol nepažintas sritis. Pavyzdžiui, išmokau bendrauti su naminiais ir laukiniais gyvūnais. Tai nuostabi patirtis, per kurią suvokiau, kad atsivėrė tokios bendravimo priemonės, apie kurių egzistavimą net nenutuokiau. Supratau, jog galimybės beribės.

Gavau ir daugiau dovanų. Plejadiėčiai sakė, kad šios knygos rašymo procesas bus svarbiausia pamoka mano gyvenime. Su tuo visiškai sutinku. Pati sau dėkoju, kad pasirinkau šį darbą. Dėkoju už meilę ir paramą visiems draugams ir artimiesiems. Ačiū Sietyno žvaigždyno gyventojams už meilę, draugystę, padrąšinimus, paramą, o labiausiai dėkoju jiems už tai, kad privertė mane keistis.

Tera Thomas*
Pitsboras, Šiaurės Karolina

* Tera Thomas – buvusi žurnalo „Connecting Link“ redaktorė. Šiuo metu ji nepriklausoma rašytoja.

IŽANGA

Ištrigusi Balyje! Būtent taip ir jaučiausi. Mąsčiau apie tai, kodėl niekada nebuvau girdėjusi apie biurokratinį reikalavimą būtinai turėti Australijos vizą. Rankoje laikiau bilietą ir pasą, mano krepšiai pūpsojo ant svarstyklių, o aš klausiausi aiškinimo apie tai, kad jei noriu patekti į Darviną vykstantį lėktuvą, privalau turėti ypatingą dokumentą. Mano protas karštligiškai stengėsi rasti logišką šio įvykio aiškinimą ir kaskart žaibiškai jį atmesdavo. Labiausiai tiko šis paaiškinimas! Šiame žaidime nebuvau naujokė. Per pastaruosius ketverius metus daug kartų buvo tikrinamas mano gebėjimas pertvarkyti ir paversti kliūtis žiniomis, o gyvi simboliai kreipė naujų patyrimų link. Į Sidnėjaus konsulatą buvo pasiūsta faksograma ir po pirmosios laukimo valandos tikėjau, kad viskas tuojau pat paaiškės ir aš pradėsiu mokomąją plejadiėčių kelionę šioje šalyje. Prieš savaitę išvykau iš Šiaurės Karolinos, trumpam apsistojuo Havajuose, o dabar pailsėjusi po trijų dienų svečiavimosi Balyje ketinau pradėti naują dviejų mėnesių odisėją.

Žvilgtelėjau į laikrodį ant sienos, stebėjau, kaip lėtai slenka minutės. Kantriai laukiau, ar pajudės įvykiai ir pradės pildytis norai. Laikas slinko lėtai. Tuo metu manje sušvito mintis, jog galbūt man ir nereikėjo patekti į lėktuvą. Gal tai buvo vienas tų atvejų, kai man niekur nereikėjo keliauti. Jutau, kad kūnas priešinasi naujam planui ir galimiems nukrypimams nuo pirminio kelionės tvarkaraščio. Jutau grėsmę. Po velnių!

Buvo šeštadienio vakaras. Laikrodžio rodyklės rodė vienuolika – laikas, kai turėjau išvykti. Nors rankose laikiau bilieta, pasą ir kelionės tvarkaraštį, į konsulatą Australijoje man liepė kreiptis antradienį, nes sekmadienis ir pirmadieniai – poilsio dienos. Pagal naują tvarkaraštį Darvine būsiu diena vėliau, nei privalėjau išvykti.

Pasidaviau. Susiradau taksi, sukroviau krepšius ir išvykau į nuošalų Balio pajūrio viešbutį. Vos prieš kelias dienas čia gyvenau, ir vėl teko grįžti. Mano kambarys tebebuvo laisvas. Supratau, kad tuojau pat neišspręsiu šios sudėtingos dilemos, taigi nutariau apie ją negalvoti. Tikėjau, kad visa tai baigsis laimingai, o jei man buvo lemta kur nors įstrigti, Balis atrodė tam puiki vieta.

Kitą dieną sėdėjau prie savo kambario lango ir įvyko antras nušvitimas. Supratau, kad tik parašiusi „Nešančių šviesą“ įžangą išvyksiu į Australiją! Gurkšnojau Balio kavą ir jutau, kad šiam darbui mane skatina visa aplinka ir vaizdą pro langą įrėminanti vešli augmenija. Mąščiau, nuo ko pradėti darbą. Be to, dar nežinojau, kaip laike ir erdvėje sutalpinti save ir nepaprastą procesą vardu plejadičiai, kūrusį savo gyvenimą per mane.

Lyg pasikartojantis sapnas mane persekiojo nuolatinis klausimas: nuo ko pradėti? Anksčiau būčiau tiesiog aprašiusi impulsus ir įvykių, vedusių dabartinio ryšio su plejadičiais link, seką. Tuo būčiau ir baigusi.

Vis dėlto į mano tikrovę įsiveržė nerimastingos energijos gūsis. Kartojau pasakojimą ir pamačiau didingesnio vaizdo fragmentus, o įvykiai ir įvairios pradžios sruveno iš įvairių pusių, įvairiarūšių „laikų“ ir pynėsi į tikslingą gobeleną.

Vaikystėje maniau, kad esu neįprastas vaikas, nes turėjau vyresnįjį protiškai atsilikusį brolių. Mano jaunam protui tai buvo

iššūkių grandinė, o visa mūsų šeima daug ko iš jo išmoko. Visai neseniai, pastūmėta Sietyno žvaigždyno gyventojų, paprašiau jų padėti peržiūrėti mano vaikystės nuotraukas ir iš naujo įvertinti tai, kaip aš save įsivaizdavau tada. Šį kartą pastebėjau vyresniojo brolio Donaldo veide sklindantį dievišką spinduliavimą. Visose nuotraukose jį gaubė ir apšvietė spinduliai. Niekada net neįsivaizdavau, kad galbūt buvau palaiminta brolio dėka.

Mūsų šeimos tyrinėjimas ribojosi lenkų kilmės senele iš motinos pusės. Ji įkūnijo žemiškąją patirtį viršijančius bruožus – kilnumą ir išdidumą. Senelė buvo viena pirmųjų XX amžiaus pradžios Europos emigrantų, kuriems buvo žadėta, kad šalyje, į kurią jie išvyksta, gatvės auksu grįstos. Vaikystėje dėl nuolatinės senelės įtakos drauge su dviem broliais ir mažąja sesute žaisdavome ir pažinome stebuklingą šalį, kurią senelė vadino gimtine. Todėl jaučiausi iš tiesų mylima ir išmokau gerbti savo šalį bei mylėti Žemę. Senelė mums pasakojo, kad jos mergautinė pavardė lenkų kalba reiškė „žvaigždė“. Meilės Žemei pamokos vėliau atsispindės su žvaigždėmis sukurtame ryšyje, bendraujant su plejadičiais.

Paauglystėje mano „išskirtinumas“ pastūmėjo domėtis metafizinėmis mintimis. Pirmą kartą nustebau, kad yra daugybė tikrovės suvokimo būdų. Aštuntojo dešimtmečio pabaigoje, be daugelio kitų dalykų, susidomėjau Seto* religija. Nuo to laiko keletą metų praleidau gilindamasi į šią religiją ir užrašinėdama savo nuotykius sapnuose.

1987-ųjų rugpjūtį, Harmoningo Susilieјimo vasarą, ir vėliau, po septynių mėnesių – 1988-ųjų kovą, patyriau trumpus tikrovės išnykimo blyksnius. Tuo metu sukaupti ir tvarkingai sudėlioti seniau atrodę nereikšmingi praeities įvykiai tiesiog užgriuvo

* Setas – vienas egiptiečių dievų.